

[Kyed.]

højtærede Statsminister havde været til Stede i Dag, vilde han have rødmet ved Tanken om, at han af det radikale Parti i 1926 lod sig tvinge til at udskrive Valg, fordi han ikke i tilfredsstillende Form kunde faa gennemført sin Tilskudsparagraf, § 6, i Lovforslaget om Støtte til dansk Erhvervs- liv, naar han nu opdager, at dette Princip kan man ganske roligt faa gennemført og faa givet Udtryk Tid efter anden ved en Anmærkning paa Finansloven. Hidtil har Flertallet i Rigsdagen stærkt fastholdt, at Lovgivning paa Finansloven bør kun finde Sted vedrørende Bagatelspørgsmaal, og i 1925, da der var Tale om Lovgivning paa Finansloven, og hvor de forskellige Partiers Ordførere havde Adgang til at diskutere Spørgsmaalet, udtalte det ærede Medlem Hr. N. Neergaard paa Venstres Vegne — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere —

„At ændre bestaaende Love paa Finansloven er jo ikke i og for sig af det onde; det praktiseres ogsaa med Samtykke fra alle Partier i begge Ting paa hver eneste Finanslov“.

og det gav Anledning til, at det konservative Partis daværende Ordfører, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, i sin Tale gav stærkt Udtryk for, hvorledes det konservative Parti saa paa det Spørgsmaal den Gang; idet han udtalte — det findes Sp. 6221—:

„Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har jo fremdraget, at der altid, i hvert Fald ikke sjælden, paa de enkelte Aars Finanslove lovgives, men altid om Spørgsmaal af ret ringe Betydning, og i ganske særlig Grad maa man tage Hensyn til, om der angaaende de paagældende Spørgsmaal hersker Enighed indenfor hele den danske Rigsdag.“

Nu er der vel ingen, der tør paastaa, at der er Enighed indenfor Rigsdagen om dette Spørgsmaal. Og det ærede Medlem Hr. Korsgaard fortsatte med at sige:

„Ved at den siddende Regering har blandet Lovgivning ind paa Finansloven, forfusker den dette Forhold og paatager sig et stort Ansvar for, at man ikke mere i Renhed ude i den almindelige Befolkning kan finde ud af, hvornaar vi staaar overfor et Bevillingsspørgsmaal, og hvornaar vi staaar overfor et Lovgivningsspørgsmaal.“

Deri har jo det ærede Medlem Hr. Korsgaard fuldstændig Ret, og derfor forbavses man ogsaa over, at det konservative Parti, hvis Ordfører paa Partiets Vegne har gjort en

saadan Opfattelse gældende, nu vil være med til at forfuske dette Forhold ved at blande Lovgivning ind paa Finansloven. Man forbavses over, at det konservative Parti vil være med til at skabe den Uklarhed, Ministeriet ønsker at skabe om Finansloven.

Ja, den højtærede Indenrigsminister smiler, men for en to—tre Aar tilbage smilede han ikke, naar der var Tale om dette Spørgsmaal, saa udtalte han sin Indignation fra denne Plads. Men man vil altsaa fra konservativ Side være med til at skabe en Uklarhed, saa at Befolkningen ikke længere ved, hvornaar man staaar overfor Bevillingsspørgsmaal, og hvornaar man staaar overfor Lovgivningsspørgsmaal. Man maa beklage saavel det konservative Partis som det radikale Partis Stilling i dette Spørgsmaal, der jo efter Venstres Mening er af dybeste principielle Betydning. Dernæst maa man beklage, at det konservative Parti vil række Haand til denne Forfusning, som her finder Sted paa Finansloven, naar man tager i Betragtning de stærke Ord, de før har talt om dette Spørgsmaal, og den Stilling, de har gjort gældende.

Ja, det eneste, der maaske kan forklare det, er den Forklaring, som den højtærede Handelsminister i et Interview til „Berlingske Tidende“ forleden Dag gav. Da sagde nemlig den højtærede Handelsminister, at de Konservative havde ønsket Sagen gennemført som et særligt Lovforslag, og det Ønske havde de forebragt den højtærede Minister; men saa havde den højtærede Minister gjort det konservative Parti opmærksom paa, at hvis det skulde finde Sted, vilde der let komme endeløse Diskussioner om Spørgsmaalet her i Rigsdagen — tænk, saa langt er man kommet, at en socialdemokratisk Minister frygter, at der skal komme Diskussion om et Spørgsmaal her i Rigsdagen —, og saa kunde ingen vide, hvornaar Sagen kunde blive gennemført, naar den kom op i Landstinget, og for denne Argumentation, udtalte den højtærede Minister i dette Interview, bøjede de Konservative sig. For den Argumentation bøjede man sig, at et særligt Lovforslag skulde passere paa lovlig Maade Folketing og Landsting gennem tre Behandlinger, og at det kunde give Anledning til Diskussioner, til endeløse Diskussioner, som den højtærede Minister siger, og at man jo aldrig vidste, hvordan det vilde gaa oppe i det høje Landsting. For denne Argumentation bøjede de Konservative sig, afstod fra at faa et særligt Lovforslag fremsat vedrørende dette Spørgs-